

Šok z rodičovství

OD NAROZENÍ

ČLÁNEK

ČRV 9, 2020

4 MINUTY

Být rodičem znamená strávit zbytek života děláním a říkáním věcí, u kterých jsme se zapřísahali, že je nikdy nedopustíme. Je to proces plný pokusů a omylů, který se neřídí žádnou jasnou logikou ani pravidly. Nepřejeme si pro ta malá stvoření, která naplnila naše srdce a obrátila naše životy naruby, nic jiného než to nejlepší.

Než se sami staneme rodiči, tak je mnoho z nás na toto téma expertem, jako kdybychom na rodičovství měli červený diplom. Hlásáme vyhraněné názory, jako bychom skutečně rozuměli tomu, o čem mluvíme. Soudíme chování dětí kolem nás – a jsem si jistí, že právě ty naše se budou chovat zcela odlišně, tedy lépe. Odsuzujeme výchovné metody druhých a často si sami myslíme: „To kdyby udělal můj syn, tak...“. A to všechno proto, že, jak všichni dobře víme, **není nic jednoduššího než vychovávat děti ostatních**. Než se staneme rodiči, jsme o všem skálopevně přesvědčeni. **Teprve poté, co se jimi sami staneme, nás přepadnou záchvaty nejistoty, z které se těžce vzpamatováváme**. Najednou jsou všechny naše předchozí znalosti a přesvědčení k ničemu. A s tím i všechno, co jsme považovali za

samozřejmě, všechno, co se zdálo tak zřejmé, snadné a intuitivní. Stojí za to zopakovat, že tehdy šlo ale o cizí děti a ne o ty naše.

Jenže nakonec i náš syn má také problémy se spánkem. A není to proto, že je mu zima, horko, má hlad nebo ho bolí břicho, ani mu nerostou zrovna zoubky. Navíc náš potomek taky nechce jíst. A není to proto, že je polévka příliš hustá nebo tekutá, příliš slaná, nebo je jí málo. A náš syn nakonec také odmlouvá. **A není to nedostatkem řádné výchovy doma nebo nedostatkem kvalitního vzdělávání ve škole.** Ve skutečnosti nic není takové, jak jsme dříve ujišťovali ostatní, že tomu tak je. A právě tehdy si uvědomíme, že všechny teorie, které jsme jako odborníci vyznávali, v reálném životě vůbec nefungují. Příliš dlouho jsme vnímali pouze světlé stránky rodičovství. Opravdovou radost mít doma miminko, sledovat, jak se nám rodina rozrůstá. To vznešené poslání přivést do tohoto světa novou bytost, vychovávat dítě a předávat mu ty nejlepší hodnoty. **A o tom zbytku jsme se dozvěděli jen málo na to, abychom na to byli připraveni, natož to mohli soudit.** Nepříjemnosti, které v těhotenství trápí tolik žen, porody, které jsou někdy nelehké a často vůbec nejsou „magické“. **Poporodní deprese, změny a napětí, které dítě přináší do vztahu, nedostatek spánku a rozdrásané nervy.** A všechny další věci, které nás předtím ani nenapadli. Navíc žijeme v éře, kdy máme všichni k dispozici přemíru informací. S raketovým rozvojem digitálního světa mají najednou všichni prostor, aby se podělili o své názory, což často dělají až přehnaně realistickým způsobem. Fóra pro rodiče, skupiny na Facebooku, blogy o mateřství a mnoho dalších zdrojů se na nás sypou ze všech stran. Všechny stížnosti a názorové výbuchy jsou o to intenzivnější a sdílí se dál. A zároveň s nimi i temnější stránky rodičovství.

Takže mít dítě je přece jen těžké a nakonec i s dítětem v náručí se můžete cítit osaměle. Miminko může být dokonce i důvodem, proč jsme se v partnerské dvojici odcizili. Nemůžeme se ani v klidu vykoupat, natož udělat polovinu toho, co jsme si naplánovali a o čem jsme snili, že zvládneme ještě za časů mateřské dovolené. Zdá se, že žádný z těch jednoduchých receptů platných v případě cizích dětí, nefunguje na ty naše. A tak si uvědomíme, že vlastně si nejsme jistí vůbec ničím. Nic nevede k větší pokoře než narození dítěte. **Nutí nás rozpoznat omezení a hranice našich znalostí a uvědomit si, že často to jediné, v čem musíme vytrvat nebo o co se můžeme opřít, je právě to nejméně spolehlivé: důvěřovat svému vnitřnímu pocitu.** A najednou už není tak zásadní, zda jsme přečetli všechny ty doporučené knihy, viděli všechny dokumenty a zúčastnili se všech kurzů a přednášek, jak se od nás očekávalo. Dítě – každé z nich – nám dá pěkně zabrat, překvapuje nás stále na sto způsobů a znovu nám dokola připomíná časy, kdy jsme slyšeli své rodiče říkat „To pochopíš, až se sám staneš rodičem“. Být rodičem znamená strávit zbytek života děláním a říkáním věcí, u kterých jsme se zapřísahali, že je nikdy nedopustíme. Je to proces plný pokusů a omylů, který se neřídí žádnou jasnou logikou ani pravidly. Nepřejeme si pro ta malá stvoření, která naplnila naše srdce a obrátila naše životy naruby, nic jiného než to nejlepší. **Sledujeme, jak se náš život - kdysi tak plný jistoty - mění v život plný neustálých pochybností. Krásné na tom ale je, že se tím stává o to více naplňujícím.**